

otrok, požigavec svojiga pohištva; česar sledéča resnična prigodba v strašen razgléd bódi.

Neki kmet Lagniske vesi, blizo Paríza, poglavítniga mésta na Francózkim, je v tem méstu ravno bil svoje opravila dokončal, in se že na svoje tiho selo hišniga veselja, ki ga je pri ženi in otrocih čakalo, vèrniti hotel, kar eden navadnih Parízkih oklicavcov dnešno sréckovanje ali loterijo prešernim pohajavcam, ki so se na velikim tèrgu pred kraljevim dvorom sprehajali, raztrobenta. Prostimir — takóle je našimu kmetu imé — je dosihmal z svojim stanom bil ves zadovoljen; délo mu je kruhek sladilo, in po vsi vèsi ga je vse rado imélo; tudi njegova gospóda v Parízu ga je čislala pošéniga moža.

„Sadje sim dobro prodal“ — takó sam pri sebi reče — „kaj li, ko bi tudi jaz srečo skusil? Denár imam, kaj li mi je za 5 frankov? Ravno danes mi sreča lahko vstreže!“ S takimi besedami Prostimir za oklicavcam v širokih korakih tēče, kupi, vtakne sréčko ali los v mošnjo, in se klati zdaj s trepetom, veseljem in strahom po sprehajališih, ure vzdigovanja čakajoč.

Sréča je opotočna; po navadi se temu nasmehljá, ki jo pervikrat skuša — to le se je tukaj zgodilo. — Popoldne je Prostimir, naš preprosti pošteni kmet, posednik dvajset tavžent frankov!! Ves osupnjen, stèrmo gléda na svojo številko (numaro), kar mu kerčmár, pri katerim se je bil vstavil, spisek sréčk ali vzdignjenih numar pod nos poríne in mu z globokim priklanjanjem vso srečo voši. Zdi se mu, kakor da bi se mu senjalo — nikjer ni mirú imel, gré iz hiše vun, noter, drugič vun — in takó se poganja do večéra. Kakó li bi spal? S kozarcem šampanjskiga vina, ki mu ga kerčmár za sredno céno 10 frankov zjutra zgoda iz svoje volje prinese, ga še bolj razdivjá; namésti s klobukom se z ponočno kapico pokrije; palico prime naróbe, v jopič pak si vtèrga grozno luknjo. Takó napravljen koráči v pisarnico menjávca, denarje vzdignit. Menjávec se na njega mèrziivo ozré in kér ga za berača ima, pisarju reče: „Stanislav! daj móžu tù en vinár!“ Naš Prostimir pak potegne srečko iz stèrganiga jopiča in jo podá menjávcu, kateri, ko jo zagleda, ostermél kapo privzdigne, móžu stol ponudi, in svojimu penezniku velí, temu gospodu 20,000 frankov naštetí.

Zdaj jih je shranil, strežce obdaroval, in hiti do svoje kèrčme; kerčmár ga sprejme, kolikor naj več more po gosposko, ga imenuje „gospod“ in ga peljá v nar lépsi izbo. Prostimir se mu po imenitno smehljá, se vséde in mu ukaže proč iti. Pisati je hotel svoji ženi; dvajset pisem je pokaženih na tléh ležálo; veselje, zamaknjenje, obétanje, vse to se je ménjalo v listu, kteriga bi tudi naj večí modrec preuméti ne mogel.

Blizo petih popoldne pride kerčmár, ako bi li se žlahtnimu gospodu spoljubilo doli k družbi iti. — Prostimir, kteriga je zašegétalo slavno ime žlahtniga gospoda, se práv po gosposko prikloni in gre za kerčmarjem doli h družbi. Tukaj je sedélo 15 do 20 gospodov za igravno mizo; ravno so bili svojo igro dokončali in si dobiček štéli, kterege je vsaki na veliko povédal. „Kaj li — si misli Prostimir — ali bi ne poskusil še enkrat sreče? In rés, sam gospodam, ki že dolgo

na to čakajo, pogón dá, igro na novo začeti, kér mu je volja, samimu ž njimi igrati.

Igra se je začela — poslednja vesela ura je v Prostimirovim življenju dotékla.

Ob polnoči je zgubil vse svoje bogastvo — zdaj ubožec! Družba ga je sramljivo pomilovala in ga — pustila. Prostimir, prehinjen od peklen-skiga duha lakomnosti, vróc od golufske sréče in zavžitiga vina, gléda stèrmo pred sé, z merzlim potom pò čelu — in komaj igravci duri zapró — pade mèrtev na tla, od mertuda (božjiga žlaka) vdarjen. — Zvečer pak pride njegova pridna ženka, pridejo njegovi ubogi otrociči v Paríz, družeta in očeta iskat — tode novo požertvo nespodobne igre najdejo — merliča! Kdo li dopové njihovo žalovanje? Nesréčna igra!!

—fov.

Žitni kup v Ljubljani v starih časih.

(Konec.)

V létu	Pše- nica		Rež		Ječmen		Prosó		Ajda		Oves	
	gl.	kr.	gl.	kr.	gl.	kr.	gl.	kr.	gl.	kr.	gl.	kr.
1796	1	56	1	19	—	—	1	25	1	8	—	50
1797	2	1	1	22	1	18	1	25	1	13	—	58
1798	1	45	1	15	—	—	1	17	1	12	—	—
1799	2	2	1	44	1	19	1	43	1	28	1	—
1800	2	53	2	18	—	—	2	31	2	1	1	27
1801	3	34	2	28	1	59	2	26	1	42	1	16
1802	3	58	3	1	2	33	—	—	2	36	1	56
1803	2	47	2	8	1	42	2	9	1	59	—	57
1804	2	48	1	54	1	25	1	49	1	49	1	3
1805	3	34	2	59	—	—	3	—	2	53	2	—
1806	7	2	6	14	—	—	5	6	5	20	3	36
1807	6	40	4	50	4	56	5	6	5	6	3	24
1808	8	47	6	—	—	—	6	—	5	6	3	54
1809	16	—	10	18	—	—	—	—	6	14	4	48
1810(*)	21	12	13	40	—	—	—	—	9	—	7	30
1811	4	—	2	30	2	12	2	12	1	48	1	16
1812	4	6	2	36	—	—	2	20	2	30	1	36

*) V bankoveih.

Opomba. Žitniga kupa od leta 1812 naprej ne bomo oznanovali, zato, kér je večidel našim bravam znan.

Vganjka.

Z štirimi čerkami koristno reč lepó porežem; brez perve pa v kožo boleče sežem.

J. P. T.

Današnjemu listu je perložen list Nr. 12 perdjan.

Žitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	30. Velkiser- pana.		25. Velkiser- pana.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače....	1	51	1	40
1 » » banaške...	1	50	1	44
1 » Turšice.....	1	10	1	9
1 » Soršice.....	—	20	1	12
1 » Rēzi.....	1	10	1	12
1 » Ječmena.....	—	—	—	57
1 » Prosa.....	—	58	1	10
1 » Ajde.....	—	39	—	58
1 » Ovsá.....	—	—	—	—